

Rozhodnutí zemské politické správy přikazuje v enunciátě místnosti Lovosického zámku pro ústavní děti německé národnosti, místnosti v zámku v Dolní Lukavici pak — to je patrné z jeho odůvodnění — pro děti české národnosti. Stanovisko zemské správy politické zaujal i v naříkaných rozhodnutích žalovaný úřad. Prikázav pro děti německé národnosti místnosti Lovosického zámku a pro děti české národnosti zámek v Dolní Lukavici, rozhodl, že české děti mají býti odděleně vychovávány v Dolní Lukavici, kdežto německé děti odkazuje do Lovosic pod vedení Litoměřického ústavu, takže dosavadní společná výchova dětí odpadá. Tím zasáhl žalovaný úřad do organizace ústavu a mění ji; k tomu však s hlediska § 2 zákona ze dne 11. června 1919 č. 332 sb. z. a n. — jen o tuto normu opírá žalovaný úřad svoje dispoice se zabranými místnostmi v zámku Lovosickém a Dolnolukavickém pro ústav — vzhledem na svou kompetenci, any ústavu pro hluchoněmé děti se vymykají oboru působnosti ministerstva veřejných prací (zákon ze dne 27. července 1918 č. 277 ř. z. a ze dne 2. listopadu 1918 č. 2 sb. z. a n., a obor působnosti ministerstva veřejného zdravotnictví, vyhlášený 8. srpna 1918 č. 297. ř. z., VI., odst. 9) oprávněn není.

Pro tento rozpor s předpisem § 2 leg. cit. slušelo naříkaná rozhodnutí zrušiti dle § 7 zákona o správním soudě potud, pokud se týkají přidělení zabraných místností v Lovosicích a Dolní Lukavici, aniž bylo s procesního hlediska nutným obíratí se ostatními námitkami stížností.

Zabrání zámku v Dolní Lukavici samo, nejsouc bráno v odpor, není předmětem sporu.

O z a b r á n í části zámku v Lovosicích vydán byl současně nález samostatný.

Č. 637.

Zabieranie bytov: * Rozhodnutie vydané senátom spoločného bytového úradu za predsedníctva osoby, ktorá není práva znalá (§ 23 zák. zo dňa 30. októbra 1919 č. 592 sb. z. a n.) je zmatečné.

(Nález zo dňa 23. prosince 1920 č. 12.818.)

Prejudikatura: nál. č. 263 a 399.

Vec: Dr. Alexandr Asztély v Bratislave proti spol. bytovému úradu v Bratislave stran zabranie miestnosti.

Výrok: Napadnuté rozhodnutie zrušuje sa ako nezákonné.

Dôvody: Spoločný bytový úrad v Bratislave zabrať výrokom zo dňa 24. septembra 1920 č. 4991 z bytu sťažovateľa pozostávajúceho zo 4 izieb a bočných miestností v Güntherovej ulici č. 12 jednu nábytkom opatrenú izbu ako nadpočetnú z odôvodnením, že dve dietky — pod 14. rokov majúce — treba rátať ako jednu osobu.

O sťažnosti proti tomuto rozhodnutiu podanej uvažoval najvyšší správny súd — vydávajúc horejší svoj nález — takto:

Sťažnosť medzi inými vytýká, že spoločný bytový úrad v Bratislave nebol riadne zostavený a jeho rozhodnutie není záväzným, lebo rozhodnutie toto vydané bolo osobou, ktorá nemá právnickú kvalifikáciu; miesto

prednosta spoločného bytového úradu nebolo v dobe usnesení napadnutého rozhodnutia obsadené a podpísal rozhodnutie dotyčné inž. K. — neprávnik.

Ponevác slozenie tohoto úradu stojí v odporu s ustanovením § 23 zákona zo dňa 30. oktobra 1919 č. 592 sb. z. a n., jest vraj napadnuté rozhodnutie neplatné.

Námietka táto je opodstatnená.

Spoločný bytový úrad nepoprel, že okolnosti skutkové, o ktoré opiera sa táto výtka, zodpovedajú pravde — ba obmedzil sa vo svojom podaní k tomuto súdu ze dňa 21. novembra 1920 na tvrzenie, že podpísanie rekvisičného výroku neprávnikom nemôže založiť jeho neplatnosť.

Najvyšší správny súd spatruje v tomto vyjádrení žalovaného úradu doznanie, že predsedom poľažmo miestopredsedou spoločného bytového úradu v Bratislave bol v dobe kritickej neprávnik — inž. K. a to tým skôr, keď tento aj podania tomuto súdu adresované podpisuje ako predseda spoločného bytového úradu.

Ponevác § 23 cit. zákona výslovne prikazuje, že prednosta spoločného bytového úradu a jeho námestkovia (osoby, ktoré ho zastupovať sú povolané) musia byť úradníci štátny a musia znať právo a táto druhá náležitosť tohoto pozitivneho predpisu, pokiaľ ide o inž. K. nesporne splnená není — jest dôsledkom toho zabierací nález vyneseny a podpísaný osobou touto neznalou právo zmatečný, ježto úrad ako taký môže uplatniť moc jurisdikcionálnú zákonom mu priznanou len vtedy, keď je tak zostavený, ako to dotyčný predpis zákona nariaďuje.

V opačnom prípade nemožno jej považovať za úrad k výkonu tejto pravomoci povolaný a nemôžu výroky jeho mať — ako výroky »úradu« — žiadnej právnej moci. Z dôvodov uvedených je napadnuté rozhodnutie zmatečným a muselo sa zrušiť pre nezákonnosť.

Ponevác sa rozhodnutie takto ničí — nestáva možnosť, aby sa najvyšší správny súd zaoberal meritornými námietkami vytýkanými rozhodnutiu tomuto.

Č. 638.

Ochrana nájemníků: I. Přezvědné osoby zmíněné v § 10. min. nař. ze dne 17. prosince 1918 č. 83 sb. z. a n. nemusí býti odbornými znalci. — II. Nejvyšší správní soud, přezkoumávaje zákonitost rozhodnutí správního nemůže zpravidla přihlížeti k právním normám vyšším teprve po vydání rozhodnutí toho.

(Nález ze dne 23. prosince 1920 č. 12.819).

Věc: Fa. Benedikt Klemperer v Praze (adv. Dr. P. Löwy z Prahy) proti nájemnímu úřadu v Praze o zvýšení nájemného.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím ze dne 2. března 1920 č. r. 151 uznal žalovaný úřad vzhledem k poloze v nejživější části města a k počtu a rozsahu místností roční peníz 25.000 K bez vedlejších poplatků za při-